

[Økonomiministeren.]

at der ud af det kommer et positivt resultat.

Det resultat, der kommer ud af det, skal naturligvis lægges frem for offentligheden, for fuld offentlighed. Det skal det alene af den grund, at en del af det formentlig kræver lovgivning, men også fordi en anden del af det formentlig kræver godkendelse af store organisationer, eller de skal på den baggrund tage deres stilling, og det er noget, der kræver offentlighed omkring det. Derfor er det helt oplagt, at når drøftelserne er nået til vejs ende, så kommer alt dette til en virkelig gennemgribende offentlig debat.

Jeg tror heller ikke på, at man kan undgå en offentlig debat hen ad vejen, men jeg mener, at på nuværende tidspunkt er det ikke tilrådeligt, at man prøver på at låse sig for stærkt fast, inden vi begynder at komme ind i de virkelige forhandlinger og drøftelser.

Jeg har været glad for de tilkendegivelser, der har været fra det, vi kalder septemberforligspartierne, som alle har givet udtryk for en positiv vilje til at gå til disse forhandlinger med den målsætning, som jeg forstår der er bred enighed om.

Og så skal jeg endelig gøre et par bemærkninger til hr. Knud Jespersen og til hr. Maisted, de to forslagsstillere til, jeg havde nær sagt det obligate fænomen, der hedder dagsordener. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at komplimentere de konservative, fordi de alligevel overvandt sig selv og ikke stillede noget dagsordensforslag, men overlod det til andre. Der er altså alligevel grænser for, hvor langt det konservative folkeparti endnu er skredet ud. Det er et glædeligt tegn.

Jeg vil gerne sige først til hr. Knud Jespersen, at det er naturligvis rigtigt, at man sikkert nok kan lave mange forskellige former for definition af begrebet indkomstpoltik. Og jeg vil da også sige, at slår man op i en lærebog — det er sket, jeg har gjort det — og ser, hvad der står om indkomstpoltik, så skal man i hvert fald ikke slå op i én til, for så stiger éns forvirringsgrad, og tager man en tredje, så bliver det på et endnu højere niveau. Det er heller slet ikke afgørende. Det afgørende er: hvad lægger vi konkret ind i det, når vi sidder og forhandler? Hvad er det, det kommer til at betyde i

praksis? Det er det, der er det afgørende, og ikke, om man har en eller anden udmærket filosofisk definition på det.

Her vil jeg gerne sige, at det er klart — det har jeg i og for sig givet udtryk for — at når hr. Knud Jespersen med de interesser, han nu har at varetage, siger, at vil man virkelig forhandle på hr. Poul Hartlings betingelser, så har jeg givet udtryk for det synspunkt, jeg har herpå.

Men så siger hr. Knud Jespersen, og det synes jeg der kan være grund til at svare lidt på, fordi det er sikkert et spørgsmål, mange stiller sig: Hvorfor kan vi ikke løse vores problemer ved at gennemføre importregulering? Hvis vi nu tog vores egen skæbne i vor egen hånd — sådan tror jeg det omtrent blev sagt — nej, helt så lyrisk var det måske ikke, men det var i hvert fald nogenlunde meningen. Ja, jeg var da glad for, at hr. Knud Jespersen ikke sagde, hvis nu vi lagde vores egen skæbne i russernes hånd. Det er jeg taknemlig for. Men jeg er bange for, at det i en vis henseende kunne blive det, hvis visse forestillinger om en stærk udvidelse af østhandelen skulle virkeliggøres. Men hvis man altså nu siger: all right, vi gennemfører en importregulering, sådan at vi mængdemæssigt begrænser importen, så ved vi, det er i strid med en række internationale aftaler. Og så kan man sige: ja vel, men det kan alligevel være rigtigt at gøre det. Vi kan da blæse på de aftaler, vi har indgået. Det er der nogle lande der gør, og nogle er ligefrem ved at blive berømte for, at de ikke overholder de aftaler, de indgår. Jeg mener nu ikke, det er en berømmelse, vi skal misunde dem, og slet ikke, at vi skal konkurrere med dem derom. Men all right, det kunne man gøre, fordi man kunne sige, at der står så væsentlige økonomiske interesser for os på spil, at det kan være rigtigt, uanset at vi har været bundet af en international aftale, at vi alligevel gør sådan.

Det tror jeg altså er en meget, meget, meget kortsynet betragtning. Det vil jeg gerne sige. Og jeg tror såmænd heller ikke, at hr. Knud Jespersen virkelig mener det. Når han griber sig i sin inderste barm — jeg vil slet ikke tale om hans samvittighed — så tror jeg ikke, hr. Knud Jespersen virkelig mener det. For hvad ville det være? Det ville jo være at vende tilbage til 1930ernes